

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. E.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného Mgr. J., advokátom so sídlom v Ž., proti odporkyni **Ž.** so sídlom v Ž., **o náhradu mzdy**, vedenej u Okresného súdu Žilina pod sp. zn.. 7 C 291/2004, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 100/2007 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a.**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom z 12. januára 2007 č. k. 7 C 291/2004-239 určil, že výpoveď odporcu daná navrhovateľovi listom zo dňa 23. 7. 2004 je neplatná a pracovný pomer trvá naďalej. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku od 27. 9. 2004 do 31. 6. 2005 v celkovej výške 166 619, 40 Sk spolu s vyčísleným úrokom z omeškania od 16. 10. 2004 do zaplattenia. Vo zvyšku návrh na náhradu mzdy zamietol. Uznesením z 21. februára 2007 č. k. 7 C 291/2004-251 žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a odporkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 9 330 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Uviedol, že výpoveď z pracovného pomeru z 23. 7. 2004 daná navrhovateľovi odporkyňou podľa § 63 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce a doručená mu 27. 7. 2004 spĺňa všetky formálnoprávne náležitosti v súlade so zákonom. Odporkyňa nepreukázala splnenie hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede v zmysle § 63 ods. 2 a § 66 Zákonníka práce

t. j. ponukovej povinnosti pred daním výpovede a predchádzajúceho súhlasu Národného úradu práce, pretože navrhovateľ je osobou so zmenenou pracovnou schopnosťou. Preto dospel k záveru o neplatnosti výpovede. Následne skúmal opodstatnenosť nároku navrhovateľa na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, pri nespornosti výšky jeho priemernej mesačnej mzdy. Navrhovateľ náhradu mzdy uplatňoval za obdobie od 27. 9. 2004 do 31. 11. 2006 (teda za obdobie 28 mesiacov), okresný súd ju priznal len za obdobie 9 mesiacov. Pri tomto rozhodnutí prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ odporkyňi pred nástupom do zamestnania neoznámil, že je osobou so zmenenou pracovnou schopnosťou a nepreukázal snahu sa zamestnať (§ 79 ods. 2 Zákonníka práce), ktorú povinnosť mu ukladá aj zákon o zamestnanosti. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 Občianskeho zákonníka, o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p. a o súdnom poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1991 Zb. o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s uznesením (ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania a súdnom poplatku) na odvolanie navrhovateľa proti výroku, ktorým návrh na náhradu mzdy zamietol, rozsudkom z 10. júla 2007 sp. zn. 9 Co 100/2007 potvrdil. Vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozsudok okresného súdu zmenil tak, že navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal s tým, že v ostatných častiach zostáva rozsudok nezmenený. Odporkyňi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o dôvode nepriznania náhrady mzdy za obdobie presahujúce 9 mesiacov, v ktorom smere vykonal dostatočné dokazovanie a správne vo veci rozhodol. Nestotožnil sa ale s názorom prvostupňového súdu o neplatnosti výpovede podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce t. j. pre nesplnenie ponukovej povinnosti odporkyňou, pretože pri jej tvrdení, že nemala voľné pracovné miesto, bolo na navrhovateľovi preukázať, že mu neponúkla iné pre neho vhodné pracovné miesto, ktoré by mohol vykonávať. Za správne nepovažoval rozhodnutie o náhrade trov konania, preto ho zmenil a navrhovateľovi trovy konania nepriznal (§ 150 O. s. p.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Odôvodnil ho § 237 písm. f/ O. s. p. v spojení s § 236 a § 238 ods. 1 O. s. p. Žiadal rozsudok krajského i okresného súdu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Bol toho názoru, že rozsudkom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že nespĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., keď sa

nezaoberá ním uplatnenými odvolacími dôvodmi smerujúcimi k nedostatočne zistenému skutkovému stavu, nevykonaniu navrhnutých dôkazov, nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a nesprávnemu vyhodnoteniu v konaní vykonaných dôkazov. Za pochybenie súdov nižších stupňov považoval, že nevykonali ním označené dôkazy, nevysporiadali sa s jeho návrhmi, prečo nie je možné zistiť ako aplikovali § 132 O. s. p., ktorá skutočnosť preukazuje existenciu inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na záver odvolacieho súdu, ktorým konštatoval pochybenie súdu prvého stupňa určením neplatnosti výpovede aj z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnej podmienky uvedenej v § 63 ods. 2 Zákonníka práce, ku ktorému právnemu záveru sa nemohol vyjadriť, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd takýmto svojím rozhodnutím deklaroval vzájomné práva a povinnosti účastníkov konania rozdielne ako súd prvého stupňa, preto jeho rozsudok treba posudzovať ako rozsudok zmeňujúci bez ohľadu ako je formulovaná jeho výroková časť. Samotný výrok napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je podľa neho v časti určenia druhu potvrdeného rozhodnutia zmätočný, čo sa týka aj rozhodnutia o trovách konania.

Odporca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 o. s. p.) alebo ak smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.). V prejednávanej veci prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Rozsudok

odvolacieho súdu nie je zmeňujúcim, ale potvrdzujúcim rozsudkom. Za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom treba považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd po splnení zákonných podmienok pre takýto spôsob rozhodnutia (§ 220 O. s. p.) vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. Nie je možné teda považovať za zmeňujúce také rozhodnutie odvolacieho súdu , pokiaľ nejde o iné, rozdielne rozhodnutie o veci samej v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa . Navrhovateľ pokladal rozsudok odvolacieho súdu za zmeňujúci len z dôvodu podľa neho rozdielnej deklarácie vzájomných práv a povinností účastníkov konania , keď okresný súd dospel k inému právnomu záveru o splnení hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce t. j. tzv. ponukovej povinnosti odporkyne. I keď odvolací súd k takému záveru , ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku , dospel, ale týmto konal nad rozsah odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pretože predmetom prieskumu odvolacieho konania už nebol výrok o určení neplatnosti výpovede, keďže v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť (ako aj vo vyhovujúcej časti , ktorým priznal náhradu mzdy) . Odvolanie bolo podané v nevyhovujúcej zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady mzdy za obdobie presahujúce 9 mesiacov. Vo veci zatiaľ dovolací súd nerozhodol a odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. t. j. či nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníkov byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka , o prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania , prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom , či súdom nesprávne obsadeným). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v citovanom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal otázkou, či konanie trpí vadou uvedenou v § 237

písm. f/ O. s. p.. Teda, či mu postupom súdov nižších stupňov bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkovi občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Námietka dovolateľa, že súdy nižších stupňov nevykonali všetky ním navrhované dôkazy, nie je dôvodná, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutia, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Preto nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom resp. vykonanie iných dôkazov na zistenie skutkového stavu nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (R 37/1993, R 125/1999).

Pokiaľ dovolateľ namietal aj existenciu tzv. inej procesnej vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba poukázať na to, že ide síce o relevantný dovolací dôvod, ktorým však možno úspešne odôvodniť len procesne prípustné dovolanie. Samotná procesná vada konania, ktorá (prípadne) vykazuje znaky v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O. s. p. však prípustnosť dovolania nezakladá a nevedie k zmätočnosti rozhodnutia v zmysle § 237 O. s. p.

Napokon pokiaľ dovolateľ dovolaním napadol aj výrok rozsudku krajského súdu o trovách konania, smeruje jeho dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje. Ani vo vzťahu k tomuto výroku vady konania v zmysle § 237 O. s. p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

V danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z § 238 O. s. p. a inej vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243 b ods. 4 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd úspešnej odporkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože nepodala návrh na náhradu trov konania (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :